

Ο πόλεμος μπορεί ακόμα να κερδηθεί!

του Γιάννη Μηλιού

«Ο κακός παίχτης βλέπει παντού τη μπλόφα και την έχει στο νου του. Ο καλός παίχτης τη θεωρεί αμελητέα και κινείται, ανά πάσα στιγμή, με γνώμονα μόνο τα δικά του μέσα. [...] Δεν με αφορά, αν ο άλλος θέλει να μπλοφάρει. Αντιθέτως, εκείνος θα σκέφτεται συχνά ότι μπλοφάρω, πράγμα που θα ήθελε να συμβαίνει, όπως ακριβώς συμβαίνει στη φαντασία του» (Guy Debord, *Σημειώσεις πάνω στο πόκερ*, εκδ. Ουαπίτι, Αθήνα 2010).

Ο ΣΥΡΙΖΑ κέρδισε τις εκλογές με βάση το «Πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης», δηλαδή τη δέσμευση ότι θα τερματίσει τις πολιτικές της λιτότητας και θα θέσει σε κίνηση μια διαδικασία στήριξης των συμφερόντων της κοινωνικής πλειοψηφίας που επλήγησαν βάνουσα για μια ολόκληρη πενταετία: Αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης, επαναφορά των κατώτατων μισθών και συντάξεων, αποκατάσταση όλων των εργατικών νόμων που καταργήθηκαν με τα Μνημόνια ώστε να αποκτήσουν και πάλι οι εργαζόμενοι τη διαπραγματευτική τους ικανότητα, επανεκκίνηση της οικονομίας με έμφαση στην αντιμετώπιση του προβλήματος των μη εξυπηρετήσιμων δανείων, ριζική μεταρρύθμιση του δημόσιου τομέα με στόχο την αποτελεσματικότητα, τη διαφάνεια και τον εκδημοκρατισμό, καταπολέμηση της διαφθοράς και της φοροδιαφυγής, έλεγχο στις ασύδοτες πρακτικές της ολιγαρχίας, ένα δίκαιο φορολογικό σύστημα που θα ελαφρύνει την κοινωνική πλειοψηφία και θα κατανέμει δίκαια τα βάρη, διεύρυνση του χώρου των κοινωνικών αγαθών και των διαδικασιών κοινωνικής αλληλεγγύης στον αντίποδα της λογικής των ιδιωτικοποιήσεων. Η διαπραγμάτευση για το δημόσιο χρέος και τους όρους εξυπηρέτησής του στοχεύει να δημιουργήσει τον απαραίτητο δημοσιονομικό χώρο για τις απαιτούμενες αναπτυξιακές και κοινωνικές πολιτικές.

Η κυβέρνηση βρίσκεται σήμερα μπροστά στην ιστορική πρόκληση να υλοποιήσει αυτό το πρόγραμμα. Οφείλει να επιδιώξει να περιορίσει τη στρατηγική του κεφαλαίου για υπαγωγή όλων των πτυχών της κοινωνικής ζωής στην εποπτεία των αγορών και στο κριτήριο του κέρδους, μέσα σε ένα ευρωπαϊκό και διεθνές περιβάλλον που κυριαρχείται από τα συμφέροντα των νεοφιλελεύθερων οικονομικών ελίτ και αντιλαμβάνεται ως «ηθικό κίνδυνο» κάθε πολιτική που ευνοεί τα συμφέροντα της εργαζόμενης πλειοψηφίας.

Η δύναμη και τα μέσα της νέας κυβέρνησης πηγάζουν από την πρωτοφανή πολιτική στήριξη που αυτή τη στιγμή της παρέχει η κοινωνική πλειοψηφία, δηλαδή από το γεγονός ότι η συνέχιση των περικοπών εισοδήματος και δικαιωμάτων δεν είναι πλέον ανεκτή από τον κόσμο της εργασίας, τη νεολαία, τους επαγγελματίες, τους συνταξιούχους.

Η δύναμη και τα μέσα των νεοφιλελεύθερων πολιτικών ελίτ και των ελίτ του χρήματος είναι αφενός η δυνατότητά τους να εκμεταλλεύονται την οικονομική αστάθεια που οι πολιτικές τους δημιουργούν, για να παράγουν κλίμα φόβου στους πληθυσμούς της Ελλάδας και της Ευρώπης, και αφετέρου οι χρηματοδοτικές ανάγκες του ελληνικού Δημοσίου.

Η προσωρινή συμφωνία της 20ής Φεβρουαρίου ήταν μια πρώτη μάχη σε έναν πόλεμο που θα διαρκέσει. Οφείλουμε να πούμε την αλήθεια στον κόσμο που μας πιστεύει και μας στηρίζει: Δεν εξασφάλισαμε τον δημοσιονομικό χώρο για την κάλυψη των χρηματοδοτικών αναγκών του Δημοσίου πέρα από το νεοφιλελεύθερο πλαίσιο δεσμεύσεων, πολύ περισσότερο δεν διαθέτουμε ακόμα τα μέσα για τη σαφή

ανατροπή αυτού του πλαισίου με την υλοποίηση του Προγράμματος της Θεσσαλονίκης.

Ο χρόνος που έχει απομείνει ως την οριστική συμφωνία είναι κρίσιμος. Ο πόλεμος συνεχίζεται: «Είναι εύκολο να χάνεις λίγα, αν έχεις πάντοτε στο νου, ότι το σημαντικό δεν είναι ποτέ ένα καλό χτύπημα, αλλά η παρτίδα» (Guy Debord).

Με ορμητικές αλλαγές στο εσωτερικό της χώρας από αύριο κιόλας, και ο φόβος μπορεί να σπάσει και τα χρηματοδοτικά μέσα να προκύψουν για την υλοποίηση του προγράμματός μας.